

Ode aan de tante

‘Hé, daar heb je tante Viv!’ roep ik enthousiast naar Sofie, zodra ik zie dat zij voor de deur staat. Ik ben blij haar weer te zien. Ze is ontzettend betrokken bij mijn leven en bij dat van mijn dochter. Tijdens mijn zwangerschap heeft ze urenlang mijn verhalen aangehoord. Ik raakte maar niet uitgepraat over het fenomeen ‘zwanger zijn’ en het gegeven dat er zich een kind in mijn buik ontwikkelde. Ook naar alle gevolgen op lichamelijk, sociaal en psychisch niveau, mijn onzekerheden en angsten, met name de angst om te bevallen, heeft zij met veel geduld geluisterd. Bovenal kwam de vreugde en het overweldigende geluksgevoel veel aan bod.

Ik ben door haar ook meerdere malen verrast tijdens mijn zwangerschap. Hoewel ze zelf nog geen kinderen heeft, kwam ze met hele handige en leuke spullen op de proppen: een wagentje met blokken waarmee mijn kind ook rond zou kunnen lopen. Een ‘ding’ met een grote zuignap aan de onderkant, waardoor je het op tafel of het plateau van de kinderstoel kunt plakken en waar allerlei – voor een mens vanaf zo’n negen maanden tot een jaar of twee - zeer interessante onderdelen aan zitten. Zo kan m’n kind zich vermaken, terwijl ik de tafel dek of het eten zou bereid. Crème om de huid van mijn buik te verzorgen, toen deze steeds meer onder spanning kwam te staan. En op een dag lag er een kaartje op de deurmat met een zwaaiend mannetje op de voorkant. ‘Jippie! Guus heeft twee handen!’ stond er op de achterkant geschreven. (Ik was ervan overtuigd dat Sofie een jongen was.) De aanleiding voor deze kaart, was mijn paniek omdat men tijdens de twintig weken echo veel moeite had moeten doen ook de tweede hand van mijn kind in wording te vinden.

Tante Viv, heeft geen broers of zussen. Ze is ook niet mijn schoonzus. Tante Viv ken ik al een hele poos, bijna de helft van mijn leven. Veertien jaar geleden begonnen we samen de opleiding tot leraar basisonderwijs. In het derde studiejaar scheidden onze wegen, zij koos voor een andere opleiding. We hielden contact. Soms zagen we elkaar veel en vaak, soms amper. De laatste jaren groeit onze band. Ik voel het aan de vertrouwdheid die er is als we elkaar zien.

Na de geboorte kwam Viv al gauw kennismaken met Sofie. Mijn schoonzus ontbrak. Zij liet zich niet zien in het ziekenhuis, niet in de kraamtijd thuis en niet in de weken die volgden. Geen kaartje en geen telefoontje. Ruim drie maanden na de geboorte van Sofie, maakte ze voor het eerst kennis met haar.

Ooit is er bedacht dat we zussen en schoonzussen van vader en moeder, ‘tante’ noemen. Sommige mensen doen dit en anderen laten deze titel om allerlei redenen, soms omdat het wat ‘oud’ klinkt, achterwege.

Voor mij is ‘tante’ een eervolle titel. Een naam die bedoeld is voor vrouwen die nauw betrokken zijn bij een kind, die een warme relatie onderhouden met één of beide ouders en begaan zijn met het gezin. Tante Viv is zo iemand. Hoewel ik haar op een dag spontaan deze titel heb toegedicht en het soms nog wel wat tegendraads voelt, houd ik ’m vast. Hij zit haar als gegoten.